

Cyclus van de Schaduwen

Einde

Cyclus van de Schaduwen

Einde

W.M. Caers

Copyright

Cyclus van de Schaduwen: einde
W.M. Caers

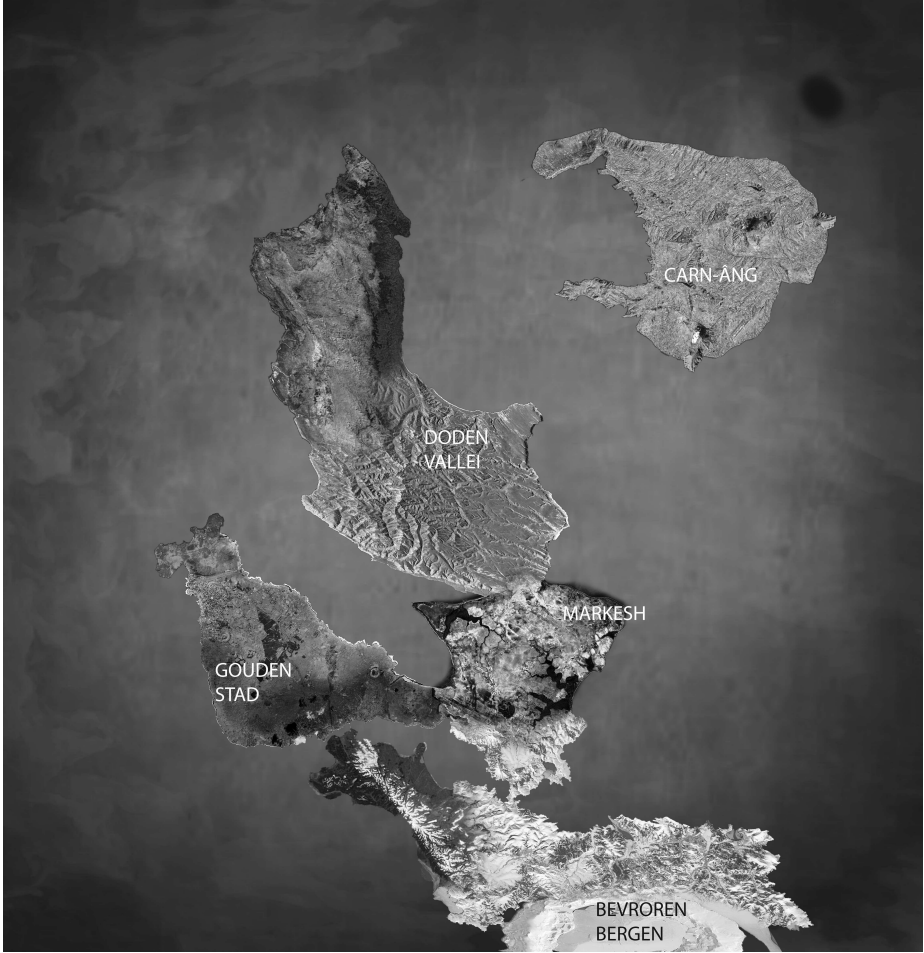
© 2021 Weyenberg

ISBN 9789403618227
NUR 333

www.wmcaers.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

De oorlogsmachine van de Gouden Stad was gestopt en geleidelijk aan begonnen mensen terug te keren naar hun thuisland. Met hen kwamen de verhalen over het kwaad dat de Gouden Stad had beheerst en de zwarte ridder die het had verslagen. Voor velen zouden die verhalen fantasie blijven, een verzinsel dat werd verteld aan kinderen voor het slapengaan. Maar er waren ook mensen die de zwarte ridder echt zagen, tijdens zijn tocht van de Gouden Stad naar Zvjozdny Gorodok.

Shîthâr had er voor gekozen om de weg terug niet per vliegtuig af te leggen. Hij had één van de robotpaarden genomen uit de Gouden Stad en legde vervolgens het traject af dat hem stapsgewijs naar Zvjozdny Gorodok zou brengen.

Caylar vergezelde hem, eveneens op een robotpaard. Shîthâr had hem niet verteld waarom hij geen vliegtuig wou gebruiken, maar Caylar veronderstelde dat de oude Schaduw nood had aan de rust. Caylar wist beter dan wie ook dat Shîthâr niet ongeschonden uit zijn gevecht met de Witte Meester was gekomen. Lichamelijk was hij dan wel in orde, maar geestelijk worstelde hij met de dood van het evenbeeld van zijn broer. De lange weg die hij volgde, leek een manier om daarmee in het reine te komen.

Na een hele tijd leek Shîthâr meer doelbewust in een bepaalde richting te gaan. Hij legde niks uit aan Caylar maar week af van hun vaste pad richting Zvjozdny Gorodok. Het was alsof hij werd aangetrokken door iets, en als Caylar eerlijk was, dan begon hij langzaam maar zeker ook iets te voelen.

Op een dag sjokten ze door een klein dorp heen, maar nergens stopten ze. De bewoners keken hen nieuwsgierig aan, maar Shîthâr leek ze te negeren. Eens het dorp voorbij reden ze in de richting van een heuvelrug. Hoe Shîthâr het wist, kon Caylar niet zeggen, maar er lag een klein huisje tegen de heuvel aan. Op het eerste gezicht een

boerderijtje dat de slechtste stukken land uit de omgeving had gekregen.

Terwijl ze omhoog gingen, leken de bewoners van het boerderijtje hen al op te merken. Een man stond langs de kant van de weg, geleund op zijn riek te wachten tot de twee ruiters boven kwamen. Naast hem stond een klein kind dat een robothond aan het aaien was.

Shîthâr stopte naast de man. Toen hij geen aanstalten leek te maken om te praten, nam Caylar het woord. “Goedenavond, we zijn twee reizigers die van ver komen. We waren op zoek naar een slaappleats en vroegen ons af of we hier eventueel konden blijven. We nemen genoeg met een stal en uiteraard zullen we u compenseren.”

De boer nam Shîthârs gehavende harnas even op en zei: “En met wat zou u me willen ‘compenseren’?”

“We hebben goud. En ik kan eventueel ook medische problemen onderzoeken, als u wenst.”

De boer bekeek Caylar nu met wat meer aandacht.

“Ben je een genezer? Zoals de Zilverogen?”

“Door hen opgeleid alleszins.”

“Ja,” zei de boer. “Je ziet er wel uit als een van hen, maar toch iets anders. Zilverogen hebben volledig wit haar, geloof ik.

Er zijn verhalen over een genezer zoals jij. Een jongen met zwart-zilveren ogen. Daar wordt ook van gezegd dat die uit de Bevroren Bergen komt.”

“Ik ben Caylar-zonder-Land,” beaamde Caylar.

De boer draaide zich om. “Kom, ik zoek een plaats voor jullie in mijn stal. Ik vraag aan mijn vrouw of ze eten voor jullie kan klaarmaken.”

Caylar wendde zijn paard zodat hij de boer kon volgen. Pas nadat hij enkele stappen had gedaan, merkte hij dat Shîthâr hem niet volgde. Caylar keek om en zag toen dat Shîthâr strak aan het kijken was naar het kind naast de robothond. Het meisje, dat nauwelijks een paar jaar

oud was, keek geïnteriseerd omhoog naar Shîthàr. Hun ogen leken wel aan elkaar gekluisterd te zijn.

En pas op dat ogenblik begreep hij wat Shîthàr naar deze plaats had gebracht. Hij moest het al vanop afstand hebben gevoeld. Het meisje was een Schaduw.

Hoofdstuk 1

Tien jaar later stond Shîthâr in de Ivoren Toren van Zvjozdny Gorodok naar beneden te kijken. Het gebouw was een aanbouw van de originele stad. Het grensde aan het oude stadsgedeelte waar de AI's huisden en de nieuwe woonwijken waar de mensen woonden.

Na de oorlog hadden de AI's beslist dat de stad niet groot genoeg was om alle mensen te herbergen. Ze waren begonnen de stad zijdelings uit te breiden. Zo konden ze de centrale serverruimte afgeschermd houden en hadden de mensen een woonplaats die aangepast was aan hun noden.

De Ivoren Toren keek uit over de beide stadsgedeelten als een soort wachttoren. De mensen in de Sterrenstad waren gewend dat Shîthâr er verbleef. Voor hen was hij nog altijd de meester van deze stad, hoewel Shîthâr zelf vond dat de AI's dat waren.

Shîthâr liep weg van het glas en zette zich neer in een zetel. Hij was niet alleen in de Ivoren Toren. Khalid was er ook, maar de Barbaar leek niet op hem te letten. De donkergekleurde woestijnbewoner was bezig met het opwerpen van zijn messen, iets dat hij wel meer deed om de tijd te verdrijven. De manier waarop hij met de messen omging, was zo behendig dat Shîthâr er zich betoverd door voelde.

Shîthâr bedacht dat Khalid niks barbaars over zich had. Eigenlijk waren de Barbaren een hoogtechnologisch volk met een gesofisticeerde cultuur. Ze konden bruto zijn, maar over het algemeen waren ze erg bedachtzaam. De naam 'Barbaren' hadden ze in feite alleen te danken aan hun kunstige wapenvaardigheid.

Behalve een secure krijger was Khalid in de eerste plaats ook doof. Dat had een belemmering kunnen zijn, maar in Khalids geval versterkte het een talent dat slechts weinig mensen hadden. Khalid was immers in staat om gedachten op te vangen. Of eerder: de zinnen die iemand in zijn hoofd vormde voor die aan het spreken was.

Caylar had al eens aangeboden om zijn gehoor te herstellen, maar Khalid wilde er niks van weten. Hij had een klein vertaalcomputertje dat zijn eigen gedachten in woorden kon omzetten, dus hij zag het nadeel niet van zijn handicap.

Voor veel mensen was Khalids telepathische vermogen griezelig. Maar niet voor Shîthâr. Hij vond het gemakkelijk om te communiceren met Khalid. Dat de Barbaar soms dingen opving die niet voor hem bestemd waren, maakte hem niet uit. Shîthâr wist dat Khalid discreet was en begreep wanneer hij moest zwijgen.

Shîthâr legde zich achteruit in de zetels en sloot de ogen. Hij liet zijn bewustzijn wegglijden uit zijn lichaam en verliet dan ook de Ivoren Toren. Zijn geest zweefde uit de Sterrenstad, naar het oppervlak en dan over de zee. Tegen een duizelingwekkende snelheid vloog hij naar het aanpalende continent.

Jaren ervaring zorgde ervoor dat hij met eenvoudig gemak over heuvels en vlakten reisde. Lichaamsuittreding was iets dat slechts weinig Schaduwen beheersten. Enkel Aurum had het met nog groter gemak gedaan.

Shîthâr hoefde zichzelf niet te sturen. Een grote kracht trok hem naar zijn bestemming. Het leek wel alsof hij door een magneet werd aangetrokken. De aantrekkingskracht was zelfs zo groot dat hij zijn vaart moest afremmen toen hij uiteindelijk de bron ervan bereikte.

Hij kwam aan bij een dorpje en vloog er dan voorbij, naar een kleine boerderij op een heuvelrug. Hij vloog tot bij het huis en keek dan door een raam. Achter het raam staarden een paar ogen terug naar hem. Hij voelde onmiddellijk een pijn door zich heengaan. Die werd niet veroorzaakt door het roodharige meisje dat hem aanstaarde, maar door zijn verzet tegen wat hij voelde.

<Aaliyah...>

Het leek wel alsof het meisje hem hoorde. Ze gooide het venster open en leek hem te willen grijpen. Op dat ogenblik werd het Shîthâr

te veel. Hij liet zijn geest als een rekker terugveren naar zijn lichaam en liet het meisje verbijsterd achter.

Toen Shîthâr de ogen terug opende, zag hij dat Khalid hem aandachtig aankeek. De Barbaar leek aan te voelen dat hij even uit zijn lichaam was getreden. Misschien wist hij zelfs waar hij naartoe was gegaan.

Terwijl Khalid terug begon met het opwerpen van zijn messen, zei hij: “Caylar wil dat je het meisje gaat halen.”

<Caylar wil dat al tien jaar,> zei Shîthâr zacht. <Maar het zal haar geen goed doen en mij al helemaal niet. Ze moet eerst kind zijn geweest, voor ze Schaduw kan worden. En ik moet weten hoe ik haar een plaats kan geven, naast mijn verleden...>

Khalid ving zijn messen op en keek dan tersluiks naar de deur van de kamer. Onmiddellijk wist Shîthâr dat hij wilde zeggen dat er iemand naar boven aan het komen was. Shîthâr keek naar de deur en het volgende ogenblik gleed die open om Caylar en Nimra binnen te laten.

<Mijn prinses,> glimlachte Shîthâr tegen Nimra, <zet je naast me. Caylar houdt je veel te veel voor zichzelf. Ik heb je bij me nodig.> Nimra ging naast hem zitten en Caylar ging aan de andere kant zitten. Shîthâr omhelsde haar innig en liet haar dan los.

Caylar voelde zich niet aangesproken door het feit dat Shîthâr op een dergelijke wijze met zijn partner omging. Hij kende de oorsprong van Shîthârs genegenheid voor Nimra. De zwarte Schaduw was Nimra nog altijd dankbaar dat ze hem ooit uit zijn lange winterslaap had gehaald.

<Vertel me,> zei Shîthâr dan, <wat brengt jullie hierheen? Ik dacht dat jullie wel zouden willen meedoen aan de festiviteiten in de stad. Ik zou het vreemd vinden als Nimra niet meedeed aan het laserschieten.>

Caylar en Nimra hadden voor het eerst spelen georganiseerd in de stad waar de beste atleten aan mee konden doen. Het was een soort

van eresaluut aan de oude Aardelingen die dergelijke spelen elke vier jaar hielden. Er waren niet echt bekera te winnen, maar de competitie was verfrissend tussen alle werk in.

Shîthâr had meegedaan aan de eerste twee disciplines en was al direct uitgesloten. Hij bleef van zijn kant bij hoog en laag beweren dat hij geen enkele keer gebruik had gemaakt van zijn krachten en dus niet had vals gespeeld. Iets dat door Khalid in twijfel werd getrokken.

De Barbaar had andere redenen om niet mee te doen aan de spelen. Gezien hij was opgevoed tussen mes en pistool vond hij de spelen onder zijn niveau. Voor hem was het een goede oefening voor al degenen die te weinig beweging hadden, maar zelf prefereerde hij gevaarlijkere spelletjes. Blijkbaar was het eigen aan de Barbaren dat ze graag hun leven riskeerden.

Waarom Nimra en Caylar er voor kozen om Shîthâr te bezoeken terwijl de spelen aan de gang waren, was de oude Schaduw een raadsel. Hijzelf genoot er wel van dat hij eens met rust werd gelaten nu iedereen beneden in de stad bezig was. Caylar en Nimra waren echter de organisatoren van de spelen en dus was hun aanwezigheid er vereist.

<Ik heb *niet* vals gespeeld,> zei Shîthâr grijnzend, <als het dat is waarvoor jullie hier zijn. Yannick heeft dat speerwerpen zonder enige hulp van buitenaf gewonnen.>

“Juist,” zei Nimra, “en het waait hier ook altijd hard onder de koepel.”

Shîthâr merkte onmiddellijk op dat Caylar wat terughoudend reageerde. Normaal gezien was hij wel te vinden voor een potje plagen, maar zelfs Nimra leek niet zo geneigd te zijn om nog verder te dollen.

De zwarte Schaduw fronste de wenkbrauwen. <Wat is er?> vroeg hij.

Opnieuw aarzelden ze om iets te zeggen.

“Toon het hem,” zei de Barbaar daarop streng. Ze keken even verrast om naar Khalid, niet alleen omdat ze vergeten waren dat hij er

ook was, maar ook omdat hij zelden of nooit sprak zonder zijn vertaalcomputer te gebruiken.

“Er is iets dat ik gisteren pas voor het eerst zag,” begon Nimra zacht.

<Wat?> vroeg Shîthàr ernstig.

Caylar stond op en zei: “Ik had het zelf niet gezien omdat het op mijn rug was, maar sinds ze me het liet zien, voel ik het ook.”

Shîthàr zette zich ongemakkelijk recht in de kussens alsof hij al had begrepen wat Caylar ging zeggen. Caylar en Nimra wisselden een blik en dan nam Caylar het bovenstuk van zijn tenue af en liet zijn rug zien. Shîthàr staarde naar Caylars rug en klemde de tanden op elkaar. Hij begreep onmiddellijk wat die zwarte vlek op Caylars rug wilde zeggen, maar hij wilde het een moment lang geen werkelijkheid laten worden.

“Het is de Schaduwziekte,” zei Caylar, “ze is ook bij mij begonnen.” Shîthàr leek nog altijd niks te willen zeggen. Nimra en Caylar wisten dat hij liever ander nieuws had gehoord op dat ogenblik. “Wat denk je?” vroeg Caylar.

Shîthàr leunde terug achteruit en keek weg. <Ik denk dat het mijn fout is, dat is wat ik denk. Je moet de ziekte hebben opgelopen toen je mij genas, indertijd in de Dodenvallei.>

“Denk niet zo,” zei Nimra, “je hebt ooit zelf gezegd dat elke Schaduw vroeg of laat de ziekte krijgt.”

<Ja, maar niet zo vroeg in het leven. Caylar is nog betrekkelijk jong voor een Schaduw. Te jong om de ziekte uit zichzelf te hebben ontwikkeld. Hij moet ze van mij hebben overgekregen.>

“Ik heb geprobeerd mezelf te genezen,” zei Caylar, “maar het lukte niet. Ik kan niks aan mezelf genezen.”

<Misschien moet je het combineren met mijn krachten.>

“Ja, maar hoeveel verder zal me dat brengen? Stel dat ik mezelf kan genezen, hoelang zal het duren voor ze terugkomt? Op termijn lost het niks op. Bovendien voel ik er niks voor om de ziekte bij jou terug in gang te zetten nu je al redelijk lang stabiel bent.”

Shîthàr stond op en liep naar Caylar. Hij raakte diens rug aan als om te voelen hoe ver de ziekte was gevorderd. <Je kan het niet verder laten verspreiden.>

“Misschien, maar uiteindelijk zal het dat toch doen. Jij zou dat het beste van ons allemaal moeten weten.”

Shîthàr liet Caylar terug los. <Ik was dwaas,> zei Shîthàr, <ik dacht: het doet er niet toe als het me terug overvalt. Mijn leven heeft lang genoeg geduurd. Er is een nieuwe generatie Schaduwen om de fakkel over te nemen. Ik had moeten voorzien dat de ziekte niet alleen mij maar ook jou betrof en een remedie moeten zoeken in de tussentijd.>

“Je hebt altijd gezegd dat er geen was,” zei Nimra.

<Nee, dat is juist, maar de laatste jaren heb ik veel liggen nadenken over Aurum... Aurums kloon liever. Wie hem ook heeft gemaakt, had een kennis over de Schaduwen die wij nooit hebben gehad. In het verleden is er nog nooit iemand in geslaagd om een Schaduw te klonen, laat staan een Schaduw met dergelijke krachten. De mensen die Aurum hebben gecreëerd, moeten iets van de Schaduwen hebben begrepen dat wij nooit hebben doorgrond.

Ik heb er al een aantal keren aan gedacht om op zoek te gaan naar dat labo. Tot op heden heb ik het echter altijd uitgesteld. Misschien kenden degenen die Aurum hebben gemaakt ook de remedie tegen de ziekte.>

“Denk je dat?”

Shîthàr streek over zijn kin. <Het is een gok. Maar welk alternatief hebben we? Caylar en ik kunnen nog vele jaren elkaar over en weer genezen, maar wat zal het uiteindelijk opleveren? Als we geen remedie vinden, dan is elke genezing slechts tijdelijk. Dat labo kan misschien helemaal niet de antwoorden herbergen die ik er hoop te vinden, maar dan hebben we tenminste toch iets geprobeerd.>

“Heb je er een idee van waar het kan zijn gelegen?” vroeg Caylar.

<Nee, ik ben bang dat we elke vierkante meter van Xagreb gaan moeten omploegen om te weten waar jij en Aurums kloon vandaan komen. Ik ben alleen bang dat het intussen misschien is vernietigd. Het lijkt me heel aannemelijk dat Aurums kloon zijn stappen wilde uitwissen.>

Caylar en Nimra keken elkaar even aan. “Wanneer vertrekken we?” vroeg Caylar dan.

Shîthàr glimlachte zwakjes. <Niet wij, ik alleen... Ik zou willen dat je je liet invriezen in een hibernatiecapsule, Caylar. De ervaring leert dat dat de ziekte stagneert. Daar winnen we wat extra tijd mee.>

“Oh,” zei Caylar, “en wie gaat jou intussen genezen als je terug hervalt?”

<Niemand, maar ik beloof je dat ik op tijd en stond zal terugkomen om je uit je hibernatie te halen als ik terug hervalt. Je hebt er geen idee van hoeveel lol je gaat hebben als je al je cellen met scheurende pijn terug tot leven voelt komen.>

Caylar had niet veel zin om Shîthàr er alleen op uit te laten trekken. “Waarom wil je dit alleen doen?” vroeg hij.

Shîthàr schudde het hoofd. <Ik werk sneller als ik mezelf kan teleporteren. Dat kan ik niet als ik iemand op sleeptouw moet nemen.>

“En wat als jij nu eens de ene kant van de planeet voor jouw rekening neemt en wij de andere?”

Shîthàr legde zijn handen op Caylars schouders. <Je weet best waarom ik niet wil dat je meegaat... Je bent ongeveer de enige familie die me overblijft. Ik heb je in het verleden al veel te veel risico's laten nemen. Vergeet ook niet: Xagreb heeft de Schaduwen misschien nog nodig. Als er iets met mij gebeurt, dan ben jij er nog.>

Caylar twijfelde. Wanneer het over Shîthàr ging dan had hij wel wat meer veil dan zijn eigen leven of het voortbestaan van Xagreb. Hij wist echter goed genoeg dat Shîthàr toch zijn zin zou doen.

Caylar merkte op dat ogenblik terug Khalid op. ‘Hij heeft gelijk,’ leek de Barbaar te zeggen, ‘je ben een genezer. Laat het vechten over aan de krijgers...’ Caylar knikte kort.

Enkele dagen later waren ze terug samen in de hoogste kamer van de Ivoren Toren. Shîthâr had voor het eerst in jaren terug zijn zwarte harnas aangetrokken en het leek alsof hij het nooit had uitgedaan. Hij had zijn helm onder zijn arm en keek bedenkelijk toe hoe Caylar in de hibernatiecapsule stapte.

“Kijk niet zo,” zei Caylar, “je jaagt me de stuipen op het lijf met die blik.”

Shîthâr glimlachte zwakjes. <Maak je geen zorgen. De technologie is vrij veilig. Er moet al veel gebeuren vooraleer er iets misloopt tijdens het invriezingsproces.>

Caylar legde zich achterover in de capsule. “Dat was niet wat ik bedoelde. Je keek me aan alsof we elkaar nooit meer gaan terugzien.”

Shîthâr aarzelde. Hij had niet verwacht dat het zo duidelijk van zijn gezicht stond af te lezen. “Ik beloof dat ik terugkom,” zei hij uiteindelijk.

Caylar wist maar al te goed waarom Shîthâr hardop had gesproken. Als hij had gezonden dan had hij wellicht verraden dat hij ongerust was. Caylar had zelf ook het onbehaaglijke gevoel dat niet alles zou verlopen zoals ze hoopten. Hij wou er alleen niet verder op ingaan omdat hij Nimra geen schrik wou aanjagen.

<Wees voorzichtig,> zond Caylar gesloten naar Shîthâr.

Daarop liet hij de capsule sluiten en initialiseerde Zijchiren het hibernatieproces. Binnen enkele seconden zagen ze Caylar verstijven en was de cyclus compleet. Zijchiren liet de capsule kantelen en schoof ze in een wand.

Nimra en Shîthâr keken even naar de cirkel waarachter Caylar nu rustte en dan werd het tijd voor de volgende stap. Ze verlieten de ruimte en daarna de Ivoren Toren. Buiten gekomen werden ze

opgewacht door de bevolking van Zvjodny Gorodok. Iedereen die Shîthâr nauw aan het hart lag, keek hem stilzwijgend aan. Tijdens de laatste dagen waren er een aantal naar hem toe gekomen om te zeggen dat hij hier moest blijven, dat anderen wel op zoektocht zouden trekken, maar geen van hen had hem kunnen overtuigen. Uiteindelijk waren alle woorden opgebruikt geraakt en was het duidelijk geworden dat Shîthâr niet meer van idee zou veranderen.

Shîthâr had iedereen bezworen dat het niet uitmaakte of hij nu wel of niet in de stad was. De AI's deden hun werk en de mensen hadden hem niet nodig om de buitenwereld verder te ontwikkelen. De bewoners van de Sterrenstad wisten wat Xagreb nodig had om terug de oude te worden. Het was een proces dat misschien door Shîthâr was gestart, maar dat door de bevolking van de Sterrenstad zou worden voltooid.

Een zwart paard, een kopie van zijn eerste robot, stond al klaar. Shîthâr deed zijn helm op en besteeg het dan.

“Hou zoveel mogelijk contact,” bracht Nimra hem in herinnering. De zwarte Schaduw knikte. Ze hadden een satelliet aan zijn shunt gekoppeld zodat ze te allen tijde met elkaar konden communiceren.

Shîthâr wendde het paard en zag dan Khalid staan. Ze leken enkele gedachten met elkaar uit te wisselen die niemand anders kon opvangen want ze keken elkaar alleen maar aan. Dan knikte de Barbaar en ging hij opzij.

Shîthâr keek een laatste keer om naar Nimra. “Wees de hoeder van de stad, Nimra, terwijl ik weg ben. Hou ze tot elke prijs veilig.” Nimra was blij dat hij het hardop had gezegd. Ze miste soms die zangerige klank van zijn stem en ze hoopte dat ze ze snel terug zou horen. Daarop transporteerde Shîthâr zich samen met zijn paard uit de stad.

De eerste dagen nam Shîthâr regelmatig contact op met Zvjodny Gorodok. Hij bewoog in een cirkelende beweging, eerst omheen de stad, dan ging hij naar andere continenten. Zoals ze hadden verwacht

boekte hij weinig succes. De weken gingen voorbij, de maanden. Uiteindelijk verstreek een jaar.

Dan gebeurde er iets met hun communicatielink en hielden ze enkel nog contact via sporadische boodschappen. Zoals Nimra op voorhand had gevreesd, stopten toen plots de berichten. Nimra had er dan genoeg van en liet Shíthàrs gangen traceren. Maar waar ze ook zochten, ze vonden geen spoor meer van hem terug.

Het nieuws over het verdwijnen van de Dragûl-dun leek iets te doen bewegen op Xagreb. Vroegere krijgsheren begonnen weer hun oude ritme op te pikken. Zvjozdny Gorodok en de Gouden Stad probeerden zo veel mogelijk mensen op te vangen die het slachtoffer werden van het geweld. Ze hadden echter weinig verweer tegen de brutaliteiten die terug de kop opstaken want ze hadden nooit geweld met geweld beantwoord.

De twee technologische steden werden uiteindelijk ook van binnenuit bestookt. De krijgsheren lieten de steden infiltreren door zogenaamde vluchtelingen die aanslagen pleegden. Er werd overleg gepleegd wat er aan de situatie kon worden gedaan. De twee steden probeerden de planeet terug op het juiste pad te krijgen, maar blijkbaar was het te laat. Zvjozdny Gorodok en de Gouden Stad zagen zich geconfronteerd met zoveel problemen dat ze de veiligheid van haar eigen inwoners niet meer durfden te riskeren. De steden sloten hun poorten en beperkten zich er toe om zich nog enkel te verdedigen.

En zo braken de Duistere Tijden terug aan, alsof ze nooit weg waren geweest.

Hoofdstuk 2

Myriam was in het huis bezig met de voorbereiding van het eten toen ze de stem hoorde van haar man. Ze keek naar buiten door het raam en zag Jonas naar het huis komen. Achter hem zag ze twee mannen op paarden aansjokken.

Jonas kwam binnen en zei: “We hebben gasten. Maak je iets te eten voor hen?”

Myriam keek terug naar buiten. Ze kreeg een wee gevoel in haar maag, vooral toen ze haar dochter achter de twee ruiters aan zag stappen. Het meisje was maar enkele jaren oud, maar ze keek met een focus die niet bij haar leeftijd paste naar de langste van de twee.

Jonas stond op het punt om terug de deur uit te gaan, toen Myriam vroeg: “Ze blijven hier toch niet overnachten?”

Jonas fronste de wenkbrauwen. Meestal was hij de wantrouwige van hen twee. Dat juist Myriam nu geen vreemdelingen over de vloer wilde, verbaasde hem een beetje. “Ze betalen ervoor,” zei hij. “En één van hen is een genezer, Caylar-zonder-Land. Je hebt wel al over hem gehoord. Zou zonde zijn ze weg te sturen.”

Myriams handen wrongen zich rond de handdoek die ze vasthad. Caylar-zonder-Land... Ja, ze wist wie dat was. En ze wist ook tot welk volk hij behoorde. Het was geen toeval dat die twee hier terecht waren gekomen.

Jonas bleef even verloren bij de deur staan. Hij zag zijn vrouw verkrampd naar buiten kijken, naar de twee ruiters die afstapten. Maar toen ze niet verder reageerde, haalde hij de schouders op en liep naar buiten.

Myriam haalde even diep adem en keek toe hoe Jonas hun gasten de weg wees naar de stallen. De twee paarden leken robots te zijn. Dat kon verklaren waarom Aaliyah zo geïnteresseerd naar de twee mannen keek, maar Myriam probeerde zich niks wijs te maken. Ze had altijd

geweten dat er op een dag een Schaduw zou langskomen voor haar dochter. Ze had alleen gehoopt dat het later zou gebeuren.

Enige tijd later kwam Jonas terug binnen. In zijn kielzog volgden de twee vreemdelingen. De ene had wit haar dat zwart was aan zijn slapen. Hij droeg de witte tenue van een Zilveroog en op zijn rug stond ook het symbool van de genezers. De andere man leek ouder te zijn. Hij was volledig zwart van haar, maar had hetzelfde bleke gezicht als zijn metgezel. Hij had een zwart harnas aan dat zwaar beschadigd leek en op zijn rug droeg hij een groot zwaard.

Toen ze Myriam zagen staan, knikten de vreemdelingen haar neutraal toe. Myriam kon het niet opbrengen iets te zeggen. Ze keerde zich om en werkte verder aan de maaltijd.

Jonas begreep de vreemde houding van zijn vrouw niet en probeerde de aandacht van haar af te leiden. “Waar komen jullie vandaan?”

“Uit de Gouden Stad,” zei de jongste van de twee. “We zijn op terugweg naar de Sterrenstad.”

“Hah,” zei Jonas verbaasd, want hij had ook de verhalen gehoord over de meester van de Gouden Stad en de Dragûl-dun. Het was alsof hij nu pas begreep wie zijn gasten waren. “Ik, eh...,” stamelde hij, “wie...?”

De jonge man glimlachte. “Mijn naam is Caylar,” zei hij, “maar dat wist u al. Dit is Shîthâr.”

De andere vreemdeling leek het gesprek niet echt te volgen. Hij keek met een onbestemde blik naar Aaliyah. Aaliyah op haar beurt zat stil op de grond naast haar robothond en keek met al even grote ogen naar hem terug.

“Is hij... bent u... de Dragûl-dun?” vroeg Jonas voorzichtig.

Bij het horen van die naam, keek de lange zwarte man even zijn richting uit, maar dan keek hij alweer weg.

“Dat is hij,” antwoordde Caylar in Shîthârs plaats. “Maar hecht daar maar geen belang aan. Voor u zijn we slechts reizigers.”

Jonas had het begrepen: niet te veel vragen stellen. Zijn gasten wilden even tot rust komen en vergeten wat er achter hen lag. Hoewel hij graag nog meer had gevraagd, besloot hij toch wijselijk te zwijgen over het onderwerp.

“Bent u boer?” vroeg Caylar dan.

Jonas knikte. “Runderen. De ondergrond op de heuvel is niet vruchtbaar genoeg voor landbouw. Veel te steil ook. Met de dieren die we hebben, kunnen we voldoende opbrengen voor onszelf en de schatting aan de landmeester.”

“En die landmeester... Is hij goed voor jullie?”

Jonas haalde de schouders op. “Niet beter of slechter dan anderen. Hij heeft wat soldaten om de roversbendes uit de buurt te houden. Dat zorgt voor een beetje rust in de buurt. Hij is niet anders dan andere landmeesters. Wij zijn zijn bezit. Daarmee is alles gezegd.”

Jonas keek even door het raam naar buiten. “Sorry, maar vlak voor jullie aankwamen stond ik eigenlijk op het punt om naar mijn dieren te gaan kijken. Straks is het al donker en is het al te laat. Eet maar zonder mij in de tussentijd.”

“Uiteraard. Doet u maar wat u moet doen. Excuses dat we u eigenlijk van uw werk afhouden.”

Jonas stond terug op. Hij wierp even een blik op zijn vrouw alsof hij daarmee wilde zeggen dat ze hun gasten hoffelijk moest behandelen. Myriam negeerde hem en deed rustig verder met de voorbereiding van hun maaltijd.

Nadat Jonas was vertrokken, zette ze het vuur op en warmde ze het eten op. Even keek ze achter zich, naar Aaliyah. Het meisje had zich tegen de benen van Shîthâr genesteld. Ze leek tevreden te zijn om zo dicht tegen hem aan te zitten, maar hetzelfde kon Myriam niet zeggen van de zwarte Schaduw. Shîthâr keek grauw weggetrokken naar het meisje terwijl hij zijn hand gedachteloos over haar rode haar liet gaan.

Plots merkte Myriam dat de genezer haar op zijn beurt bekeek. Hij was naar haar nek aan het kijken en Myriam begreep onmiddellijk wat

hij daar had gezien. Snel verlegde ze de vlecht in haar nek zodat het litteken van een mensenbeet niet meer zichtbaar was.

“Lagnora-kâ,” zei Caylar dan.

Ze schrok bij het horen van die naam en zei bijna smekend: “Alstublieft, die naam wordt hier niet hardop gezegd.”

Caylar hield zijn hoofd schuin.

“Waar is hij nu?”

Myriam schudde het hoofd. “Ik weet het niet. Ik heb hem niet meer gezien sinds ik zwanger van hem werd.”

Caylar fronste de wenkbrauwen. “Hij maakte u zwanger en liet u dan zitten?”

“Nee... Nee, zo is het niet gegaan...”

Myriam sloeg de ogen neer. “Ik ontmoette hem op mijn verlovingsfeest. Hij was op doorreis en hij werd door een van de gasten uitgenodigd om aan te schuiven bij het banket.

Ik was een dom meisje en werd betoverd door zijn charme. We sliepen eenmaal met elkaar, maar de volgende dag was hij al vertrokken. Mijn verloofde ontdekte wat er was gebeurd en verjaagde me uit het dorp. Pas achteraf kwam ik er achter dat ik zwanger was van Lagnora-kâ.

Op zoek naar werk kwam ik hier terecht bij Jonas. Hij trouwde met me vlak voor Aaliyah ter wereld kwam. Hij vindt het niet erg dat ze van iemand anders is. Hij beschouwt haar als zijn eigen dochter.”

“Lagnora-kâ had u niet achter moeten laten,” zei Caylar streng, maar Myriam schudde het hoofd. “Hij wist het niet. *Ik* wist het zelfs niet tot bijna twee maand later.”

Caylar keek naar Shîthâr en wisselde een blik met hem. Zonder dat Myriam het kon horen, zei hij: <Ik voel geen band tussen haar en Lagnora-kâ. Is dat mogelijk?>

Shîthâr keek bedachtzaam naar Aaliyah. <Nee,> antwoordde hij gesloten. <Geen enkele Schaduw heeft ooit een kind kunnen

verwekken bij iemand die niet zijn of haar partner is. En toch... toch is het gebeurd. Zij hier is het bewijs.>

Myriam begreep dat de twee Schaduwen met elkaar aan het praten waren zonder dat ze het kon horen. Ongerust vroeg ze: “Komt u haar weghalen?”

Caylar keek aarzelend naar het kleine kind dat stil aan Shîthàrs voeten zat. Het was logisch om haar mee te nemen. Schaduwen hoorden bij elkaar, dus ook dit kleine kind. Hij stond dan ook op het punt om ‘ja’ te zeggen.

<Nee,> zei Shîthàr plots. Myriam raakte haar voorhoofd aan, want het woord was rechtstreeks in haar gedachten binnen gekomen. Shîthàr keek haar met een afgetobd gezicht aan. <Ze heeft haar ouders nodig. Ze kan beter hier blijven, bij u.>

Caylar schudde het hoofd. Hij wilde zeggen dat ze niet alleen het meisje konden meenemen, maar ook de hele familie. Maar dan merkte hij ineens de pijn op in Shîthàrs houding en begon het hem te dagen waarom Shîthàr nee zei.

<Is dit ooit al eerder gebeurd?> zond Caylar gesloten naar Shîthàr. Shîthàr raakte vermoeid zijn gezicht aan. <Nee... Geen enkele Schaduw heeft tijdens zijn leven tweemaal een band gehad met iemand.>

Caylar leunde ongemakkelijk achterover. Alles aan dit kind was een anomalie. Ze was de vrucht van een gewone sterveling met een Schaduw terwijl er nooit een band tussen hen was geweest. En dan was er die band tussen het kind en Shîthàr. Een band die in principe niet kon bestaan omdat Shîthàr nog altijd verbonden was met zijn eerste vrouw.

Eigenlijk was het des te meer reden om Aaliyah mee te nemen naar de Sterrenstad, maar Caylar begreep ook waarom Shîthàr het niet wou. De oude Schaduw had nooit de dood van zijn eerste partner kunnen verwerken. Dat hij nu opnieuw met iemand werd verbonden was de grootste vloek die hij kon dragen.

Caylar knikte. “Ze blijft hier... Voorlopig... Tot de tijd daar is.”

Shîthàr kon niet anders doen dan het kind aanstaren. En wanhopen. Want voor zover hij wist, zou de tijd nooit rijp zijn.

Midden in de nacht werd Aaliyah wakker. Normaal gezien sliep het meisje altijd door tot de volgende ochtend, maar nu voelde ze zich rusteloos. Stilletjes kwam ze uit haar bed en liep op blote voeten de kamer uit.

De stallen grensden niet aan de woning dus moest ze door de voordeur. Er lag een grote balk voor de deur die ze eerst moest optillen. Omdat ze nog zo klein was, moest ze er wel wat moeite voor doen, maar uiteindelijk lukte het toch om de balk zonder al te veel lawaai van voor de deur te halen.

Buiten stond de robothond op wacht. De robot keek even naar haar om toen ze door de deur ging, maar hij sloeg geen alarm. Aaliyah trippelde verder naar de stallen en ging er dan binnen.

De twee vreemdelingen lagen in een van de hokken te slapen op een berg stro. Aaliyah zag dat Shîthàr zijn harnas had uitgetrokken. Hij lag languit neer met zijn armen boven zijn hoofd en leek te fronsen in zijn slaap.

Voorzichtig kroop ze naast hem en legde haar hoofd onder zijn oksel. Lange tijd luisterde ze naar zijn rustige ademhaling. Ze vond het fijn om zo naast hem te liggen en uiteindelijk viel ze ook terug in slaap.

Hoe lang ze zo samen naast elkaar hadden gelegen, kon ze niet zeggen. Maar plots werd ze terug wakker omdat Shîthàr rusteloos begon te bewegen. Ze ging rechtop zitten en zag Shîthàr in zijn slaap woelen. Ze gaf hem een kleine duw om hem wakker te maken.

Shîthàr schoot met een ruk omhoog. Hij was overduidelijk uit een nachtmerrie wakker geworden, want hij keek verwilderd om zich heen. Dan viel zijn blik op Aaliyah en zijn ogen werden groot. Zijn mond ging even open alsof hij iets wilde zeggen, maar er kwam geen geluid uit.

Onschuldig vroeg ze: “Waarover droomde je?”

Shîthàr huiverde.

“Ik zag mijn eigen dood,” fluisterde hij.

Aaliyah kroop tegen zijn borst aan. “Je mag niet dood gaan!”

Shîthàr sloeg zijn arm troostend om haar heen. “Dat zal ik niet. Nog niet tenminste.” Maar hij wist wel beter. De nachtmerrie die hij had gezien was geen normale nachtmerrie. Het was een visioen uit de toekomst. Eentje waarvan hij zeker wist dat Aaliyah het had veroorzaakt. Hij had een vermoeden dat het meisje Schaduwkrachten had waardoor ze dergelijke visioenen kon triggeren.

Even wreef hij over zijn keel. Dan zei hij: <Moet je niet in je eigen bedje slapen?>

“Ik wil bij jou zijn,” fluisterde ze.

Shîthàr knikte en legde zich achterover. Hij begreep die nood om bij hem te zijn. Het was een gevolg van de band tussen hen beiden. Als ze morgen terug uit elkaar zouden gaan, zou ze een leegte in haar borst blijven voelen. Hetzelfde lege gevoel dat hij al vierhonderd jaar had sinds zijn Nimra was gestorven.

Aaliyah kroop nog dichterbij hem aan. Terwijl ze naar zijn gezicht staarde, vroeg ze: “Is Caylar jouw zoon?”

Hij glimlachte. <Waarom denk je dat?>

“Omdat hij op jou lijkt. Hij is niet zo lang als jij, maar hij heeft jouw gezicht. Jullie zijn ook alle twee heel bleek.”

<Jij ook. Is je dat nog nooit opgevallen? Het is eigen aan onze soort. We hebben te weinig pigment in onze huid, een soort defect in onze genen. Ooit hadden onze mensen wel een huidskleur. Er wordt zelfs gezegd dat de eerste van onze soort op een woestijnbewoner leek. Maar of dat echt zo is, weet niemand. Ze is al lang dood en niemand kan het navertellen waar ze vandaan kwam.>

“Zijn wij dan familie?”

<Ja,> zei Shîthâr. <En op een dag zal je ook dezelfde achternaam dragen als ik en Caylar. Maar nu nog niet. Jouw tijd is nog niet gekomen.>

<Mama zegt dat jullie morgen weggaan.> Aaliyah merkte geeneens op dat ze niet hardop had gesproken.

<Ja, ik moet wel,> antwoordde Shîthâr. <Mijn plaats is elders.>

Aaliyah klampte zich aan hem vast. <Ik wil niet dat je gaat.>

Shîthâr streelde haar gezichtje. <Ik kom terug, Aaliyah,> zei hij. <Alleen voor jou...

Wacht op me en op een dag zal ik je komen halen. Heb geduld.>

Dan reikte hij achter zich en nam zijn zwaard. Hij trok het uit de schede en toonde het haar.

<Het is gebroken,> zei Aaliyah.

Shîthâr knikte. <Ik heb gevochten met iemand en het brak hoewel het uit diamantplatina is gemaakt.

Maar op een dag zal ik het laten maken. Als ik voor jou kom. Tot die dag blijft het gebroken.

Hou het bij je Aaliyah. En wacht op me.>

Aaliyah wachtte lang op hem. Ze was zeker dat hij zijn belofte nooit zou breken. Ontelbare jaren verstreken. Soms voelde het alsof hij dichtbij was, alsof hij haar vanop afstand in het oog hield. Ze groeide op en werd een jonge vrouw.

Maar de man in het zwart keerde nooit terug. En Aaliyah bleef vruchteloos naar de horizon kijken.